

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	מאן דאמר	ביצה-ביצה
		כ	כ	כ	כ	כ	כ	כ	כ	כ	כ	מימרא	ביצה-ביצה
טו.	אלא בקשין												אלא בקשין
טו.	האי נמטא גמדה דנרש שריא.												וכי הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע:
טו.	ערדלין אין בהן משום כלאים												רב פפא:
טו.	הני צררי דפשיטי אין בהם משום כלאים, דבורני - יש בהם משום כלאים.												רבא:
טו.	אחד זה ואחד זה אין בהן משום כלאים, לפי שאין דרך חמום בכך.												רב אשי:
טו.	אבל לא סנדל המסומר.												אבל לא סנדל המסומר.
טו.	סנדל המסומר מאי טעמא לא?												סנדל המסומר מאי טעמא לא?
טו.	משום מעשה שהיה.												משום מעשה שהיה.
טו.	סנדל המסומר אסור לנעלו, ומותר לטלטלו. אסור לנעלו משום מעשה שהיה, ומותר לטלטלו - מדקתני אין משלחין. דאי סלקא דעתך אסור לטלטלו - השתא לטלטולי אסור, משלחין מבעיא?												אביי:
טו.	ולא מנעל שאינו תפור.												ולא מנעל שאינו תפור.
טו.	פשיטא												פשיטא
טו.	לא נצרכא דאף על גב דנקיט בסיכי.												לא נצרכא דאף על גב דנקיט בסיכי.
טו.	אף לא מנעל לבן.												רבי יהודה:
טו.	מתיר בשחור ואוסר בלבן, מפני שצריך ביצת הגיר.												תניא, רבי יהודה:
טו.	אוסר בשחור, מפני שצריך לצחצחו.												רבי יוסי:
טו.	ולא פליגי, מר כי אתריה ומר כי אתריה. באתריה דמר בשרא לתחת, באתריה דמר בשרא לעיל.												ולא פליגי, מר כי אתריה ומר כי אתריה. באתריה דמר בשרא לתחת, באתריה דמר בשרא לעיל.
טו.	זה הכלל כל שנאותין בו ביום טוב.												זה הכלל כל שנאותין בו ביום טוב.
טו.	שרא להו לרבנן לשדורי תפלין ביומא טבא.												רב ששת:
טו.	כל שנאותין בו ביום טוב משלחין אותן												אמר ליה אביי: והא אנן תנן:
טו.	הכי קאמר: כל שנאותין בו בחול משלחין אותו ביום טוב.												הכי קאמר: כל שנאותין בו בחול משלחין אותו ביום טוב.
טו.	תפלין, הואיל ואתו לידן נימא בהו מילתא:												אביי:
טו.	היה בא בדרך ותפלין בראשו, ושקעה עליו חמה - מניח ידו עליהן עד שמגיע לביתו. היה יושב בבית המדרש ותפלין בראשו, וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לביתו.												[אביי]
טו.	היה בא בדרך ותפלין בראשו וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמוך לחומה, היה יושב בבית המדרש - וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמוך לבית המדרש												מתיה רב הונא בריה דרב איקא:
טו.	לא קשיא הא - דמנטרא, הא - דלא מנטרא.												לא קשיא הא - דמנטרא, הא - דלא מנטרא.
טו.	אי דלא מנטרא, מאי איריא בראשו? אפילו מחתן בארעא נמי												אי דלא מנטרא, מאי איריא בראשו? אפילו מחתן בארעא נמי
טו.	המוצא תפלין מכניסן זוג זוג												המוצא תפלין מכניסן זוג זוג
טו.	לא קשיא הא - דמנטרא מחמת גנבי ומחמת כלבי, הא דמנטרא מחמת כלבי, ולא מנטרא מחמת גנבי. מהו דתימא: רוב לסטים ישראל נינהו, ולא מזוללי בהו, קא משמע לן.												לא קשיא הא - דמנטרא מחמת גנבי ומחמת כלבי, הא דמנטרא מחמת כלבי, ולא מנטרא מחמת גנבי. מהו דתימא: רוב לסטים ישראל נינהו, ולא מזוללי בהו, קא משמע לן.
	הדרן עלך ביצה												הדרן עלך ביצה

ביצה-יום טוב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל בתחלה מיום טוב לשבת, אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר - הותר לשבת.												■
ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת.												■
שני תבשילין	בית שמאי:											◆
תבשיל אחד.	בית הלל:											◆
בדג וביצה שעליו שהן שני תבשילין.	ושוין: [ב"ש וב"ה]											■
אכלו או שאבד - לא יבשל עליו בתחלה, ואם שייר ממנו כל שהוא - סומך עליו לשבת.												■
מנא הני מילי?												⋈
דאמר קרא (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו - זכרהו מאחר שבא להשכיחו.	שמואל:											!
מאי טעמא?												⋈
כדי שיברור מנה יפה לשבת, ומנה יפה ליום טוב.	רבא:											!
כדי שיאמרו: אין אופין מיום טוב לשבת, קל וחומר מיום טוב לחול.	רב אשי:											!
עושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת.	תנן:											⋈
בשלמא לרב אשי, דאמר: כדי שיאמרו אין אופין מיום טוב לשבת - היינו דמערב יום טוב - אין, ביום טוב - לא. אלא לרבא, מאי אריא מערב יום טוב? אפילו ביום טוב נמי												⋈
אין הכי נמי, אלא גזרה שמא יפגע.												!
(שמות טז) את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו - מכאן אמר רבי אלעזר: אין אופין אלא על האפוי, ואין מבשילין אלא על המבושל. מכאן סמכו חכמים לערובי תבשילין מן התורה.	ותנא מייתי לה מהכא:											■
מעשה ברבי אליעזר שהיה יושב ודורש כל היום כולו בהלכות יום טוב. יצתה כת ראשונה, אמר: הללו בעלי פטסין, כת שניה, אמר: הללו בעלי חביות. כת שלישית, אמר: הללו בעלי כדון. כת רביעית, אמר:	תנו רבנן: [רבי אליעזר]											○
שמניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה	אמר ר:											■
והא שמחת יום טוב מצוה היא												⋈
רבי אליעזר לטעמיה												!
שמחת יום טוב רשות.	דאמר: [רבי אליעזר]											!
אין לו לאדם ביום טוב אלא: או אוכל ושותה או יושב ושונה.	דתניא, רבי אליעזר:											◆
חלקהו - חציו לה וחציו לכם.	רבי יהושע:											◆
ושניהם מקרא אחד דרשו. כתוב אחד אומר (דברים טז) עצרת לה' אלהיך, וכתוב אחד אומר (במדבר טז) עצרת תהיה לכם, הא כיצד?	רבי יוחנן:											■
או כולו לה או כולו לכם	רבי אליעזר סבר:											◆
חלקהו - חציו לה וחציו לכם.	רבי יהושע סבר:											◆
מאי לאין נכון לז?												⋈
למי שלא הניח עירובי תבשילין.	רב חסדא:											!
מי שלא היה לו להניח עירובי תבשילין ולא הניח - פושע הוא.	איכא דאמרי:											!
מאי כי חדות ה' היא מעזכם?												⋈
אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, לוו עלי וקדשו קדושת היום, והאמינו בי ואני פורע.	רבי יוחנן משום רבי אליעזר ברבי שמעון:											!
הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, שנאמר (תהלים צג) אדיר במרום ה'. אי נמי: אדרא כשמיא, כדאמרי אינשי: מאי אדרא - דקיימא לדרי דרי.	רבי אליעזר ברבי שמעון:											■
שדה שיש בה אדר אינה נגולת, ואינה נחמסת, ופירותיה משתמרין.	תניא נמי הכי:											■